

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Ing. J. B.**, zastoupen JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem, se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 1, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005, č. j. 6 Ca 212/2003 - 40,

takto:

- I.** Kasační stížnost, směřující proti výroku I. a II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005, č. j. 6 Ca 212/2003 - 40, **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce, advokátu JUDr. Milanu Poláčkovi, **se přiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti v částce 2150 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Shora uvedeným rozsudkem městského soudu bylo rozhodnuto pod bodem I. tak, že rozhodnutí Ministerstva obrany, sekce personalistiky GŠ, ze dne 5. 8. 2003, č. j. 21686/2003 - 1186, je nicotné, pod bodem II. byla žaloba směřující proti rozkazu ministra obrany č. 94 ze dne 23. 4. 1996 odmítnuta a pod bodem III. byla žalovanému uložena povinnost zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení 2150 Kč k rukám jeho zástupce JUDr. M. E. Z odůvodnění uvedeného rozsudku vyplývá, že žaloba ze dne 10. 9. 2003 (správně má být uvedeno 8. 9. 2003), která byla odevzdána na poště téhož dne a jež směřuje proti rozkazu ministra obrany ze dne 23. 4. 1996, byla podána opožděně, protože byla podána až po té, co uplynula tehdy dvouměsíční lhůta pro její podání podle ustanovení § 250b

občanského soudního řádu ve znění účinném do 31. 12. 2002, která počala žalobci běžet dnem doručení rozkazu ministra obrany ze dne 23. 4. 1996, tj. dnem 26. 4. 1999. Z tohoto důvodu městský soud žalobu směřující proti rozkazu ministra obrany pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), odmítl. Vzhledem k tomu, že v této věci žalobce podal žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 dne 23. 9. 1996, městský soud uvedl, že pokud by tato žaloba byla podána a projednávána ve správním soudnictví, musela by být již tehdy posouzena jako podaná opožděně, protože od sdělení rozhodnutí ze dne 23. 4. 1996 (rozkazu ministra obrany) žalobci (dne 26. 4. 1996) do podání této žaloby (23. 9. 1996) uplynula lhůta delší než dva měsíce, ve které bylo možno uvedené rozhodnutí ze dne 23. 4. 1996 žalobou ve správním soudnictví podle tehdejší části páté občanského soudního řádu napadnout.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost a to proti výroku II. rozsudku městského soudu (a tím i výroku III. uvedeného rozsudku) z důvodu nezákonnosti tohoto rozhodnutí o odmítnutí návrhu na zrušení rozkazu ministra obrany č. 94 ze dne 23. 4. 1996. Stěžovatel nesouhlasí s odmítnutím své žaloby, když namítá, že městský soud nesprávně vyšel z toho, že lhůta k podání správní žaloby začala stěžovateli běžet dnem 26. 4. 1996. Stěžovatel poukazuje na skutečnost, že tento den je dnem, kdy mu bylo předáno „potvrzení“ o vyrozumění vojáka z povolání o jeho propuštění ze služebního poměru. Toto potvrzení však v žádném případě nelze akceptovat ve smyslu ustanovení zákona č. 76/1959 Sb., pokud zákon výslovně stanoví, že se voják z povolání písemně vyrozumí o propuštění ze služebního poměru nejméně tři měsíce předem, lze tuto podmínku zákona splnit jen prokazatelným a nespochybnitelným doručením vlastního, řádně zaevidovaného, propouštěcího dokumentu (výpovědi); a tím je rozkaz ministra obrany. Podle stěžovatele není zde přípustná jakákoliv jiná suplující varianta (byť honosně nazývaná „vyrozumění“) oznamovacího charakteru s nejasným odkazem na nějaký dokument (výpověď), neboť tento ve skutečnosti ještě v dané době nemusí vůbec existovat. Je tedy naprosto zřejmé, že toto vyrozumění o propuštění ze služebního poměru ve formě, jak bylo podáno, navíc bez jakékoliv oficiální evidence, bez čísla jednacího, nenaplnuje podmínky stanovené zákonem a je naprosto nicotné. Při dalším posuzování, zda stěžovateli bylo či nebylo doručeno „Rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru“, je třeba podle stěžovatele vymezit pojmy „rozhodnutí“ a „rozkaz“. Propouštěcí rozkaz ministra obrany je právní akt pro jehož vydání musí být vyhotoveno právě uvedené rozhodnutí, jak nařizuje zákon č. 76/1959 Sb. Toto rozhodnutí by mělo mít další náležitosti, stejně jako všechna rozhodnutí vydávaná kompetentními orgány Ministerstva obrany. Teprve až po vyhotovení tohoto, zákonem nařízeného rozhodnutí, je podle stěžovatele možné vydat propouštěcí rozkaz ministra obrany. Rozhodnutí ve výše citovaném smyslu pak podle názoru stěžovatele s největší pravděpodobností nebylo vůbec vyhotoveno, byť bylo nařízeno zákonem. Žádné takové rozhodnutí přitom stěžovateli nikdy doručeno nebylo, nikdy mu nebyl doručen ani propouštěcí rozkaz ze služebního poměru ani s ním nikdy nebyl seznámen a není mu dodnes známo, z jakého skutečného důvodu byl vlastně ze služebního poměru propuštěn. Pokud by městský soud respektoval uvedenou skutečnost, že stěžovateli dosud nebylo doručeno ani rozhodnutí, ani propouštěcí rozkaz, ani nebyl řádně a v souladu se zákonem o svém propuštění vyrozuměn, musel by dojít k závěru, že stěžovateli nemohla lhůta k podání žaloby dosud uplynout, neboť vzhledem k dikci příslušných ustanovení občanského soudního řádu nepočala vůbec běžet. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud zákon č. 76/1959 Sb. neukládá povinnost doručit rozhodnutí, kterým bylo výrazně zasaženo do jeho práva na zaměstnání a zákon č. 99/1963 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2002, spojuje běh lhůty pro podání správní žaloby právě s doručením rozhodnutí, dostává se stěžovatel do situace, kdy nejen že se s napadeným rozhodnutím nemohl řádně seznámit,

ale nemohl se proti němu ani jakkoli bránit. Podle stěžovatele je nepochybné, že ustanovení zákona č. 76/1959 Sb., které neukládá povinnost rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru doručit dotčenému subjektu, je v rozporu s článkem 36 Listiny základních práv a svobod, podle něhož se může každý domáhat ochrany svého práva u soudu. Stěžovatel uzavírá, že pokud nemohla začít běžet lhůta pro podání správní žaloby, nemohla být podána opožděně nejen žaloba ze dne 10. 9. 2003, ale ani žaloba ze dne 23. 9. 1996. Jelikož zákon vylučuje pravomoc soudu k projednání žaloby na určení neplatnosti propuštění ze služebního poměru, je otázkou, zda tato žaloba neměla být Obvodním soudem pro Prahu 6 posouzena nikoli podle názvu, ale podle obsahu a považována za správní žalobu a jako takovou ji měl uvedený soud postoupit příslušnému soudu k projednání, a následně měl být stěžovatel vyzván k odstranění vad podání vyplývajících z rozdílů mezi jednotlivými žalobami.

Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že se ruší výrok II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005 a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti považuje za správný závěr městského soudu, pokud žalobu ve věci neplatnosti propouštěcího rozkazu ministra obrany s odkazem na marné uplynutí lhůty k jejímu podání odmítl. S ohledem na námitky stěžovatele žalovaný dále uvedl, že ustanovení § 26 odst. 6 zákona č. 76/1959 Sb. stanoví, že voják z povolání se o svém propuštění ze služebního poměru „písemně vyrozumí“. Stěžovatel byl o svém propuštění vyrozuměn dne 26. 4. 1996, kdy před tříčlennou komisí písemně potvrdil převzetí a skutečně převzal originál „Potvrzení o vyrozumění vojáka z povolání o jeho propuštění ze služebního poměru“. V této souvislosti žalovaný upozornil, že uvedený zákon nestanovil žádné obsahové ani formální náležitosti takového písemného vyrozumění. Tím, že stěžovatel prokazatelně převzal výše uvedené potvrzení, byla podle názoru žalovaného splněna podmínka písemného vyrozumění ze strany Ministerstva obrany. Rozhodnutím ve smyslu ustanovení věty druhé § 26 odst. 6 zákona č. 76/1959 Sb. je podle žalovaného třeba rozumět předmětný personální rozkaz ministra obrany, což vyplývá i z ustanovení § 27 odst. 1 uvedeného zákona. Pokud jde o tvrzení stěžovatele, že v době, kdy mu bylo oznámeno jeho propuštění ze služebního poměru, žádný rozkaz ministra obrany neexistoval a tímto způsobem měly být řešeny jeho tehdejší neshody s velitelem útvaru, tato tvrzení se nezakládají na pravdě. Předmětný rozkaz byl již soudu v ověřených kopiích předložen, přičemž žalovaný odmítá stěžovatelova nijak neprokázaná tvrzení zpochybňující pravost či samotnou existenci tohoto rozkazu. Toto rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru mělo písemnou formu, byl v něm uveden důvod propuštění (odkazem na příslušná zákonná ustanovení) a je vyloučeno, aby v takovém případě tento důvod (organizační změny) byl zaměnitelným s jiným v zákoně uvedeným důvodem. Byla též dodržena tříměsíční lhůta mezi vyrozuměním a platným propuštěním. Žalovaný se dále podrobně vyjádřil k dalším otázkám, jež souvisejí s propuštěním stěžovatele z armády. Závěrem pak navrhl, aby soud kasační stížnost zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu je v ní i namítán důvod odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. tvrzená nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Kasační stížnost přitom byla podána pouze proti výroku II. (a tím i výroku III.) rozsudku městského soudu. Výrok pod bodem I. uvedeného rozsudku kasační stížností napaden nebyl. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodu uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

S ohledem na rozsah napadení rozsudku městského soudu je předmětem přezkumu před Nejvyšším správním soudem pouze posouzení, zda žaloba stěžovatele proti rozkazu ministra obrany ze dne 23. 4. 1996 byla podána včas či opožděně. K tomu lze především uvést, že sám stěžovatel v kasační stížnosti potvrzuje, že dne 26. 4. 1996 mu bylo předáno „potvrzení“ o vyrozumění vojáka z povolání o jeho propuštění ze služebního poměru. Ustanovení § 26 odst. 6 zákona č. 76/1959 Sb. stanovilo, že voják z povolání se o svém propuštění ze služebního poměru písemně vyrozumí. Za takovéto písemné vyrozumění lze pak považovat skutečnost, že stěžovatel dne 26. 4. 1996 před tříčlennou komisí písemně potvrdil převzetí a skutečně převzal originál „Potvrzení o vyrozumění vojáka z povolání o jeho propuštění ze služebního poměru“. Lze souhlasit s žalovaným, že zákon č. 76/1959 Sb. nestanovil žádné obsahové ani formální náležitosti takovéhoto písemného vyrozumění, takže tím, že stěžovatel prokazatelně převzal výše uvedené potvrzení, byla i podle názoru Nejvyššího správního soudu splněna podmínka písemného vyrozumění ze strany žalovaného. Námitku stěžovatele, že rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru nemělo potřebné náležitosti rozhodnutí a že až po vyhotovení takovéhoto zákonem nařízeného rozhodnutí je možné vydat propouštěcí rozkaz ministra obrany, neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, protože ze zákona č. 76/1959 Sb. nevyplývá, že by mělo být takovýmto způsobem při propuštění stěžovatele ze služebního poměru postupováno. Městský soud správně vyšel z toho, že dvouměsíční lhůta pro podání žaloby podle tehdy platného ustanovení § 250b o. s. ř. ve znění účinném do 31. 12. 2002 počala stěžovateli běžet dnem 26. 4. 1999, kdy mu byl doručen rozkaz ministra obrany o jeho propuštění ze služebního poměru. Podal-li proto stěžovatel žalobu proti rozkazu ministra obrany až dne 10. 9. 2003, zcela evidentně ji podal až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro její podání. Městský soud proto postupoval správně, když žalobu proti rozkazu ministra obrany pro opožděnost podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl.

Již městský soud správně poukázal na to, že pokud by žaloba stěžovatele podaná dne 23. 9. 1996 k Obvodnímu soudu pro Prahu 6 byla projednávána ve správním soudnictví, musela by být i v tomto případě posouzena jako podaná opožděně, protože od sdělení rozhodnutí ze dne 23. 4. 1996 žalobci (dne 26. 4. 1996) do podání této žaloby, k němuž došlo dne 23. 9. 1996, uplynula lhůta delší dvou měsíců, ve které bylo možno uvedené rozhodnutí ze dne 23. 4. 1996 žalobou ve správním soudnictví podle tehdejší části páté o. s. ř. napadnout.

Na základě uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost stěžovatele směřující do výroku II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze, důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. ji zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému podle obsahu spisu náklady nevznikly, soud proto rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů soudního řízení nepřiznává (§ 60 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát JUDr. Milan Poláček; v takovém případě platí hotové výdaje za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud zástupci stěžovatele přiznal odměnu za dva úkony právní pomoci, které podle vyúčtování advokáta spočívají v převzetí a přípravě zastoupení včetně první porady s klientem (§ 11 odst. 1 písm. b/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách

advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb), v další poradě s klientem přesahující jednu hodinu (§ 11 odst. 1 písm. c/ uvedené vyhlášky). Výše hotových výdajů byla stanovena podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 75 Kč. Celkem tedy stěžovateli zástupci náleží odměna 2150 Kč, která mu byla Nejvyšším správním soudem přiznána.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu JUDr. Bohuslavem Hnízdílem v právní věci **žalobce: Ing. J. B.**, zastoupen JUDr. Milanem Poláčkem, advokátem, se sídlem Starobrněnská 13, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo obrany**, se sídlem Tychonova 1, Praha 6, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005, č. j. 6 Ca 212/2003 - 40,

takto:

Výrok I. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, č. j. 6 As 49/2005 - 111, správně zní: „Kasační stížnost, směřující proti výroku II. a III. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 24. 1. 2005, č. j. 6 Ca 212/2003 - 40, se zamítá.“

Odůvodnění:

Kasační stížnost žalobce směřovala proti výrokům II. a III. uvedeného rozsudku městského soudu, ve výroku I. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006 bylo však chybně uvedeno, že se zamítá kasační stížnost směřující proti výroku I. a II. rozsudku Městského soudu v Praze.

Tato zřejmá nesprávnost byla proto opravena tímto opravným usnesením ve smyslu § 164 o. s. ř. (za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejdou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. ledna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu

